

เป็นครั้งแรกของการไปญี่ปุ่นและได้เรียนภาษาโดยตรงกับเจ้าของภาษาเองรู้สึกเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่มากสำหรับผม อีกทั้งตัวผมเองนั้นชื่นชอบในวัฒนธรรมและภาษาญี่ปุ่นอยู่แล้วจึงมีความสนใจเกี่ยวกับทุนในครั้งนี้มากความรู้แรกแรกที่ไปถึงญี่ปุ่นรู้สึกว่าอากาศโดยรวมทั้งบรรยากาศดูเงียบสงบและมีธรรมชาติรายล้อมรู้สึกน่าอยู่มากรวมทั้งเมืองที่ผมได้ไปอยู่ เมืองฮิโรชิมาจะเป็นเมืองที่มีผู้คนไม่เยอะส่วนใหญ่จะเป็นผู้สูงอายุไม่ค่อยมีเด็กวัยรุ่นเท่าไรถึงมีก็อาจจะไม่ค่อยพบเห็นบ่อยนักและในช่วงที่ผมไปญี่ปุ่นนั้นเป็นช่วงเดือนหนาวจึงต้องใส่เสื้อหนาๆหน่อยอีกทั้งยังต้องระวังเกี่ยวกับเรื่องของสุขภาพไม่ให้เป็นไข้หวัดเนื่องจากสภาพอากาศของญี่ปุ่นกับไทยนั้นไม่เหมือนกันที่ไทยจะเป็นเมืองร้อนส่วนญี่ปุ่นนั้นอากาศจะค่อนข้างเย็นกว่าไทยหากไม่สวมใส่เสื้อผ้าให้เพียงพอก็อาจทำให้เป็นไข้หวัดได้ ในการไปญี่ปุ่นครั้งนี้มีทั้งเพื่อนร่วมสาขา เพื่อนต่างคณะหลายคนซึ่งในตอนแรกก็กังวลเหมือนกันว่าจะสามารถเข้ากันได้หรือเปล่าอีกทั้งการพักอาศัยก็ไม่ได้พักรวมหอเดียวกันแต่แยกออกเป็น3หอจึงทำให้ผมรู้สึกกังวลอีกทั้งกฎและธรรมเนียมในการพักอาศัยในหอพักนั้นมีทั้งต้องใส่สลิปเปอร์เมื่อนอนในหอ มีการกำหนดเวลาอาบน้ำกำหนดเวลารับประทานอาหาร ในตอนที่ไปถึงที่พักและนำสัมภาระไปเก็บทุกอย่างก็มารวมกันและเดินไปซื้อของที่ร้านขายของซึ่งระยะทางในการเดินนั้นค่อนข้างไกลรวมทั้งอากาศภายนอกที่เย็นในวันแรกผมจึงรู้สึกเพลียและเมื่อกลับมาจากการซื้อของเสร็จก็ถึงเวลาการรับประทานอาหารพอดี ผมรู้สึกแปลกใจมากที่ในห้องรับประทานอาหารนั้นเต็มไปด้วยผู้คนมากมายหลากหลายชาติ ไม่ว่าจะเป็น เวียดนาม จีน ไต้หวัน มาเลเซีย มองโก แต่ที่น่าแปลกใจที่สุดนั้นทุกคนใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษากลางในการสื่อสารซึ่งทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นมากแต่วันแรกผมก็ยังไม่ได้ทักทายใคร เพราะยังรู้สึกไม่ชินอยู่หลังจากรับประทานอาหารเสร็จผมและเพื่อนร่วมห้องพร้อมกับน้องๆรวมกันไปอาบน้ำ ซึ่งครั้งแรกผมรู้สึกประหลาดใจที่เมื่อเข้าไปในห้องน้ำนั้นจะมีชั้นเก็บของที่เหมือนมีไว้วางเสื้อผ้าและผ้าเช็ดตัวต่างๆรวมเอาไว้และก็ให้ตัวเปล่าเข้าไปอาบน้ำตอนครั้งแรกผมรู้สึกอายมากไม่กล้าที่จะเข้าไปอาบน้ำแต่ด้วยความที่ตัวผมก็มีเหงื่อและรู้สึกเหนียวตัวจึงต้องจำใจทั้งความอายและเข้าไปอาบน้ำเหมือนกับคนอื่นๆที่อยู่มาก่อนในห้องอาบน้ำนั้นประกอบด้วย อ่างแช่ตัวซึ่งเป็นน้ำอุ่นให้ได้ลงไปแช่คลายความอ่อนล้า และอีกส่วนคือโซนอาบน้ำในความเข้าใจของผมคือเราต้องทำการอาบน้ำล้างตัวจัดสิ่งสกปรกออกจากร่างกายเสียก่อนแล้วจึงค่อยลงไปแช่ในอ่างน้ำอุ่นซึ่งวันแรกผมรู้สึกว่าน้ำในอ่างนั้นร้อนมากเลยสองจิตสองใจว่าจะลงดีไหมแต่ด้วยความที่เห็นว่าคนอื่นเขาก็ลงไปแช่กันเหมือนเรื่องปกติเลยก็ตัดสินใจลงไปบ้างตอนแรกผมรู้สึกร้อนมากๆแต่พอไปๆมาๆมันกลับรู้สึกดีกว่าที่คิดไว้และในตอนนั้นเองก็ทำให้ผมได้พูดคุยกับคนที่เคยอยู่มาก่อน โดยเขาทักทายเป็นภาษาญี่ปุ่นจากนั้นก็คุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์สักพักและเขาก็ออกจากห้องอาบน้ำไปจากการคุยทำให้รู้สึกว่าคนต่างชาติเขาก็เป็นคนอัธยาศัยดีนะชวนคุยและทักทายเราถึงแม้จะไม่รู้จักเราก็ตามจึงทำให้ผมกล้าที่จะทักทาย

คนอื่นๆ เมื่ออาบน้ำเสร็จผมก็เข้าห้องพักซึ่งห้องพักของผมนั้นเป็นห้องเล็กๆที่ของเพียงไม่กี่อย่างเช่น ฮีทเตอร์ ตู้เย็น ที่วอลล์เล็ก โต๊ะเขียนหนังสือและสุดท้ายคือเตียง2ชั้น ซึ่งตัวผมนั้นนอนอยู่ชั้น2ส่วนเพื่อนร่วมห้องผมนอนข้างล่างผมและเพื่อนร่วมห้องเข้านอนกันแต่หัวค่ำเนื่องจากเปลี่ยจากการเดินทางอีกทั้งในวันรุ่งขึ้นผมต้องเริ่มเรียนวันแรกจึงต้องเตรียมตัวให้พร้อมการตั้งนาฬิกาปลุกก็ต้องดูให้ถูกต้องเนื่องจากเวลาญี่ปุ่นกับไทยนั้นห่างกัน2ชม.ญี่ปุ่นจะเร็วกว่าไทย วันรุ่งขึ้นผมและเพื่อนร่วมห้องตื่นกันตอน 6 โมงครึ่ง และไปล้างหน้าแปรงฟันแต่ไม่ได้อาบน้ำเพราะในตอนเช้านั้นอากาศเย็นมากและที่สำคัญไม่อยากจะพลาดข้าวเช้าก่อนไปเรียนจึงแค่แปรงฟันล้างหน้าและลงไปรับประทานอาหารเช้าจากนั้นจึงเดินไปโรงเรียนกัน โรงเรียนของพวกผมนั้นอยู่ไม่ไกลจากหอพักมากนักแต่ก็ต้องใช้เวลาเดินพอสมควร สัก15นาทีโดยประมาณเมื่อไปถึงโรงเรียนนั้นอย่างแรกที่ต้องทำคือพิธีเปิดการศึกษาซึ่งในช่วงนี้ทำให้ได้รู้ว่าไม่ใช่แค่คนไทยเพียงอย่างเดียวที่มาเรียนในครั้งนี้แต่มีคนจากหลากหลายชาติมาร่วมเรียนกับเราเหมือนกันมีทั้งอายุน้อยกว่าผมและมากไปจนถึงวัยอายุ50ปีก็มีหลังจบพิธีการเปิดภาคเรียนก็ทำการแนะนำอาจารย์ผู้สอนและผู้อำนวยการ โรงเรียนและทำการแบ่งห้องเรียนซึ่งแยกเป็นแต่ละคลาสดังนี้ D E F G ซึ่งแต่ละคลาสจะมีระดับการเรียนที่ต่างกัน โดยห้องที่ยากที่สุดนั้นจะเป็นห้องGซึ่งจะเป็นห้องที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในระดับN2 N3ผสมกันซึ่งนั่นก็เป็นห้องที่ผมเรียน ในห้องGนั้นมีคนไทยทั้งหมด 3 คนซึ่งเป็นที่ที่มาดูแลพวกผมด้วยคนหนึ่งและอีกคนก็คือเพื่อนต่างสาขาก่อนการเรียนก็จะมีการทำความเคารพอาจารย์ก่อนเหมือนกับของไทยและก็จะเริ่มเรียนเวลาในการเรียนนั้นตั้งแต่ 8.50-12.30 มีเวลาพักให้3ช่วงการเรียนนั้นเนื่องจากห้องนี้เป็นระดับN2-N3การเรียนจึงใช้คันจิเป็นส่วนใหญ่ซึ่งทำให้ค่อนข้างลำบากหากไม่ค่อยรู้คันจิอีกทั้งยังมีคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ไม่เคยเจอมาก่อนในวันแรกนั้นผมยังปรับตัวไม่ได้มากเท่าไรจึงทำให้ไม่ค่อยเข้าใจในเนื้อหาแต่ในวันต่อมานั้นอาจารย์ก็สังเกตเห็นและเข้ามาอธิบายให้ฟังซึ่งทำให้ผมเข้าใจง่ายมากขึ้นโดยอาจารย์ผู้สอนจะมีด้วยกัน 2 คนสลับกันสอนวันเว้นวันถึงแม้ว่าจะไม่ค่อยรู้คันจิหรือไวยากรณ์ก็ไม่ใช่ว่าปัญหาเพราะจะมีทั้งเพื่อนร่วมห้องและอาจารย์คอยให้คำแนะนำอยู่ตลอดและก็ไม่ใช่ว่าเพียงแค่เรียนอย่างเดียวในบางวันก็จะมีกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นมาให้เราได้เข้าร่วมอาทิเช่น สอนการชงชาแบบญี่ปุ่น สอนการเต้นรำแบบญี่ปุ่น สอนการปั้นถ้วยชาจากดินเหนียว สอนการพับกระดาษเป็นรูปแบบต่างๆ อีกทั้งยังมีกิจกรรมพาไปสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆของเมืองทั้ง พาไปสวนสัตว์เมืองอิงาซากะ พาไปภูเขาอาซาฮิดาเกะเป็นต้น อีกทั้งยังมีพาไปเที่ยวในเมืองซัปโปโร เมืองอาซาฮิดาเกะ ได้ไปช้อปปิ้งและซื้อของซึ่งเรียกว่าคัมคัมกับเงินที่เสียไปจริงๆทั้งเรายังได้ตัวที่สามารถนำไปใช้ซื้อของและทานอาหารในร้านอาหารได้แต่ใช้ได้เฉพาะแค่ในเมืองอิงาซากะเท่านั้น ซึ่งถึงแม้ว่าจะฟังดูเล็กน้อยแต่ในความจริงแล้วในเมืองอิงาซากะนั้นเต็มไปด้วยร้านอาหารต่างๆมากมายเช่น ร้านซูชิ ร้านราเม็ง ร้านโซบะ ร้านพิซซ่า ร้านขายของ ร้านพิซซ่าและร้านนมหวานเป็นต้น ซึ่งมีร้านมากมายให้

ได้เลือก ซ้อบปิ้ง ได้อย่างหลากหลายอีกทั้งรสชาติอาหารของแต่ละร้านก็ไม่ทำให้ผิดหวังเลยสักครั้งทั้งปริมาณ และรสชาติคุ้มค่างับเงินที่เสียไปจริงๆ ในช่วงอาทิตย์แรกตัวผมนั้นได้ตระเวนไปกินร้านซุชิหลากหลายที่ในเมือง ซึ่งแต่ละที่นั่นก็จะมีเมนูที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเองทั้งสิ้นวัตถุดิบก็มีความสดใหม่ นอกจากเรื่องอาหารแล้วนั้นยังมีเรื่องของความเป็นระเบียบของเมือง ในเมืองอิงาชิคาว่าที่ผมอยู่นั้นสิ่งที่แทบจะเห็นได้บ่อยที่สุดเลยคือสัญญาณไฟจราจรที่มีติดตั้งไว้ตามแยกแทบจะทุกแห่งในเมืองเรียกได้ว่าเดินไปที่ไหนก็จะเจอแต่สัญญาณไฟเลยก็ว่าได้ ซึ่งตอนแรกผมคิดว่าจะมีไว้ทำไมเยอะแยะแต่แล้วผมก็รู้สึกได้ว่าการมีไฟจราจรเยอะขนาดนี้มันทำให้การเดินทางข้ามถนนหรือกระทั่งการขับรถนั้นมีความปลอดภัยอีกทั้งในเมืองที่ผมอยู่นั้นรถยนต์จะไม่ค่อยมีมากนักส่วนใหญ่จะใช้จักรยานหรือไม่ก็เดิน และถ้าหากอยากที่จะเข้าไปซื้อของที่ในเมืองก็จะใช้รถเมย์ซึ่งจุดเด่นของรถเมย์ที่ญี่ปุ่นนั้นจะมีความตรงต่อเวลามากอีกทั้งยังมีเวลาจำกัดว่ารถเมย์จะมาถึงเมื่อไหร่อีกด้วยจึงทำให้ต้องบริหารเวลาให้ที่ถ้าหากจะขึ้นรถเมย์ที่ญี่ปุ่นและระบบการซื้อตั๋วของรถเมย์นั้นจะต่างจากรถเมย์บ้านเราโดยสิ้นเชิงตรงที่จะใช้เครื่องซื้อตั๋วอัตโนมัติแทนคนขายตั๋ว ในการไปเรียนภาษาที่ประเทศญี่ปุ่นในครั้งนี้ทำให้ผมได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ มากมายทั้งเรื่องของ การให้ความสำคัญกับเวลา คนญี่ปุ่นนั้นเป็นคนตรงต่อเวลามากโดยมักจะมาก่อนเวลาที่นัดไว้เสมอเนื่องจากคนญี่ปุ่นนั้นจะมีคติเกี่ยวกับเวลาไว้ว่า Time is money เวลาคือเงินซึ่งด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทุกคนรับผิดชอบต่อเวลามาก อีกทั้งการให้เกียรติซึ่งกันและกันการทักทายเป็นต้นการไปประเทศญี่ปุ่นในครั้งนี้ไม่เพียงแค่ว่าได้รับความรู้อย่างเดียวแต่ได้ทำให้เรารู้จักเพื่อนจากต่างชาติขนมธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ได้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันกับเพื่อนต่างชาติ ซึ่งประสบการณ์ที่ผมได้ต่างๆ เมื่อไปเรียนที่ญี่ปุ่นทำให้ผมมีแรงผลักดันที่จะเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อไปและทำให้ผมมีความสนใจที่จะทำงานเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่น อยากที่จะพัฒนาความรู้ทางด้านภาษาให้มากขึ้นไปอีกและหากมีโอกาสก็อยากที่จะกลับไปเมืองอิงาชิคาว่าอีกครั้งในอนาคตผมรู้สึกชอบทั้งวัฒนธรรมความเป็นอยู่ บรรยากาศ สภาพแวดล้อม และธรรมชาติ ชอบทั้งอากาศหนาวเย็นซึ่งทำให้ผมได้เห็นหิมะของจริงเป็นครั้งแรก ในวันจบการศึกษาทุกคนล้วนมาแสดงความยินดีให้กับผมและเพื่อนๆ ทุกคนการไปเรียนภาษาในครั้งนี้ยังทำให้ผมได้ทั้งเพื่อนใหม่ รุ่นน้อง และได้รู้จักชาวต่างชาติหลายๆ คนซึ่งทุกคนนั้นล้วนใจดีอีกทั้งคุณลุงและป้าเจ้าของหอที่คอยดูแลและมาส่งขึ้นรถในตอนที่เราทุกคนกลับถึงแม้ว่าจะเป็นเวลาดึกก็ตาม ถ้าหากว่าต้องการที่จะเก่งภาษาญี่ปุ่นแล้วละก็ควรที่จะไปสัมผัสกับสถานที่จริงสักครั้งจะทำให้เรามีแรงผลักดันที่จะเรียนมากขึ้นต่างจากการเรียนกวดวิชาธรรมดาจะนั้นถ้าหากกำลังมองหาแรงบันดาลใจที่จะเรียนภาษาญี่ปุ่นแล้วละก็ เมืองอิงาชิคาว่านั้นก็เป็นตัวเลือกหนึ่งที่ไม่ควรมองข้ามขอขอบคุณทุนการ เรียนในครั้งนี้ที่ทำให้ได้รับประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์มากมาย

นายหัสชัย วงศ์บุญหนัก